

Rabtárs A Holokausz Után

Eszter, aki kint maradt Svédországban, feleségül ment Holgerhez, egy kisfia született, Péter. A kép 1951-ben készült, Péter egy éves.

Fölmentünk Eszterrel Stockholmba, hogy intézzék el, hogy valamivel elfoglaljuk magunkat. Küldjenek minket munkára. Valahová. Mert hazamenetről szó se lehetett. Úgy tájékoztattak, hogy még nem indul transzport. Akkor elküldtek bennünket Vingakerbe. Először egy szállodában laktunk, utána elhelyeztek egy óriási nagy ruhaipari gyárba.

Olyan nagy gyár volt, hogy az egész országból, de még Amerikából is jöttek tapasztalatgyűjtésre. Abszolút modern eszközeik voltak. Nekem semmi más dolgom nem volt, mint hogy amit összeférceltek, azt kellett kettévágni. Ezeket vagdostam.

Egy év alatt folyékonyan beszéltem és olvastam svédül. Nagyon sajnálom, hogy azóta nem megy a dolog. Most is sokszor előjönnek a svéd szavak. Úgy énekeltem a lányomnak, amikor hazajöttem, a svéd himnusz meg mindent.

Rengeteg barátot szereztünk. Nekem volt svéd anyám, aki megszépítette a dolgokat. Egyik barátunkat Holgernak hívták, a feleségét Sviának. Hétvégeken gyakran meghívtak minket, az ünnepeken is, ő zongorázott, és mi nagyon jól éreztük magunkat. Még síelni is megtanítottak. Sok kép maradt róluk. Munkahelyi ismeretség volt, Holger a gyárban dolgozott mint vezető.

Eszter ott maradt, mert közben Holger beleszeretett. Egy fiuk született. Jártak itthon, utoljára akkor, mikor már anyám nagy beteg volt, s nem tudtam velük foglalkozni. Semmit nem tudok róluk. Nem is tudom, él-e még.